

ΜΑΡΓΑΡΩΝΑ ΑΚΟΜΗΝΑΤΟΥ

Οι βυζαντινὲς παναγιὲς βρισκότουν στὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς κάμαρας σὲ μιὰ γωνιά. Χλωμὲς εἶχαν μιὰ ἀπερίγραφη λύπη στὸ πρόσωπό τους. Τοιχογραφίες ποὺ παρίσταιναν παγώνια ποὺ πίνανε ἀπὸ συντριβάνια στολίζανε τὸ ταβάνι τῆς σκοτινῆς κάμαρας. "Υστερα βρισκόντουσαν ζωγραφιστὲς εὐγενικὲς κυρίες ποὺ φέρονται πάνω τους μεταξωτὲς φορεσιές, χρυσοκέντητες γεμάτες ἀπὸ διάφορα κοσμήματα.

Χρυσᾶ πουλιά, λουλούδια ποὺ περιτριγύριζαν σταυρούς, κύκλοι πούχανε στὸ κέντρο τους τὸν ἥλιο νὰ γελᾶ.

Γυναῖκες τοῦ λαοῦ φέρονται ἔνα χιτῶνα ποὺ ἔφτανε ἵσιμε τὰ πόδια τους χωρὶς ζώνη. Οἱ τοῖχοι γεμάτοι ἀπὸ ἄλλες χρωματιστὲς βυζαντινὲς ζωγραφιές. "Ενα καίνι βυζαντινὸ ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ κεῖνα τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ καράδια. Εἶχε πολλὰ κουπιὰ στὶς μπάντες του ποὺ θάμαζαν τὰ μαλακὰ φείδια τῆς θάλασσας. Τοία ἀλπουρα, μὲ πανιὰ πούχανε πάνω τους ζωγραφιστοὺς σταυρούς. Στὴ πρύμνη καθισμένος ἔνας καλόγηρος μὲ ἀσπρὰ γένια, μαυδο καλιμάρκη καὶ τὸ κομπολόϊ ποὺ ρυθμικὰ χτυποῦσε τὶς ἀρχὲς τῶν προσευχῶν.

Βυζαντινὲς παρθένες, βρισκούμενες μέσα, προσπαθοῦσαν νὰ δοῦνε κάποια ἀόρατη πύλη στριμωγμένες.

Μιὰ ξεθωριασμένη εἰκόνα κιτρινισμένη ἀπὸ τὰ χνῶτα τοῦ χρόνου παρίστανε μερικὲς ἐπιλησιὲς βυζαντινὲς μὲ τοὺς τρούλλους των.

"Ἐνα ψηφιδωτό.

Εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Τὰ μαῦρα πετράδια τὰ πολύχρωμα ποὺ τὴν ἀποτελούσανε δίδανε τόσο ώραιόντας χρωματισμοὺς ποὺ θάλεγες πῶς ἦσανε μαργαριτάρια γιὰ σάπφειροι ποὺ μὲ τὶς ἀχτιδιές των σοῦ παρουσιάζανε τὸν Ὅσιο Λουκᾶ μέσα σένα ἀχνὸ ἵριδας.

"Ἐνα πανὶ πράσινο ποῦχε πάνω του βυζαντινὰ γράμματα, ποὺ ἀφοῦ εἶχε ἀλλάξει χρῶμα, μερικὲς τρύπες τοῦ οένυνανε κάμποσα γράμματα.

Μέσα σαντὴ τὴ κάμαρη βρίσκετον ἡ Μαργαρώνα Ἀκομητηνάτου. ³ Ήταν μιὰ γυναικα ἀπὸ κεῖνες ποὺ κανχέτο πῶς ἤτανε βέρα βυζαντινή. Τὸ πρόσωπό της χλωμό, τὰ μάτια

της βαθουλά ἀτένιζαν τίς βυζαντινές παναγιές. Ποῦ καὶ ποῦ ἔριχνε ἔνα βλέμμα γεμάτο ἀπὸ θρησκευτικὴς ἡδονῆς, ἀπὸ μυστικόπαθη λαγνεία.

Οὐ οὐσίας Λουκᾶς.

Νέος πανώμορφος, μὲ δουμπινένια χεύλη, κεχλιμπαρένιο πρόσωπο, ἔδεννινα μάτια.

Τὰ ξανθοκόκκινα μαλιά του γύρω ἀπὸ τὸ χλωμιασμένο πρόσωπό του ἔδιδε σαύτόνε μιὰ πνοὴ θεϊκή.

Σαύτόνε ἡ Μαργαρώνα πάντα ἔλεγε τὰ μυστικά της ὅταν εἰρχετούν τὸ γαλάζιο ἀπὸ σκοτάδι σούρουπο.

Ξομολογιέτο.

Πόσες φορὲς δὲ ἔημερώθηκε παρακαλώντας τον γονατιστή, ἐνῶ ἔνα ὑστερικὸ τούρτουρο ἔτρεχε πάνω στὸ κορμί της, νάρθεϊ δ Θάνατος νὰ τὴν ἀγγαλιάσει, νὰ τὴν σφίξει στὴ ζεστή του, ὅπως νόμιζε, ἀγκαλιά, παρὰ νὰ ζεῖ τέτοια ζωή! Κι δ νοῦς της τότε παρίστανε τόσο τέλεια τὴ σκηνὴ ποὺ σύγκορμη βουτιέται σένα ἡδονικὸ ἴδρωτα.

Λαχάνιαζε.

Ἐδενε τὰ χέρια της τὰ ὕψωνε στὸν ὅσιο καὶ γονάτιζε. Ἐλεγε προσευχές, ὑστερα κατέβαζε τὰ χέρια της καὶ τάβαζε μὲς τὰ δυὸ μεριά της καὶ τάσφιγγε.

Ἐνοιωθε ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ γύρω μιὰ ζέστη. Ο νοῦς της ἔλεγε πὼς κάποια ζεστὴ ἀγγαλιὰ τὴν ἔσφιγγε, τῆς ἔδιδε πυρὰ φιλιὰ στὰ στήθια.

Μάλιστα, ἔλεγε, δ Θάνατος εἶνε τόσο γλυκός... Φέρνει τόσα οργή στὸ κορμί μου, ὥστε ὅλο μου τὸ σῶμα λιγοθυμᾶ ἀπὸ ἡδονή. Νειώθει κανένας μιὰ τέτοια χαρὰ ποὺ λέσ καὶ θέλεις νὰ ἀρπάξεις κάποια χεύλη νὰ τὰ φιλήσεις καὶ πάνω σαύτὰ νὰ ἀφίνεις τὸ τελευταῖο σπασμό, τὴ τελευταία πνοὴ τῆς ἡδονῆς...

Μισοσφαλνοῦσε τὰ μάτια της. Κι αἰστάνετον μιὰν ἡδονὴ βαθειά, ποὺ ἀπλώνετο, ἀπλώνετο μὲς τὸ εἶναι της σὰ βραδινὴ πνοή, τὸν συγκλονιστικὸ ὑστερικὸ σπασμό, κι ἔσφιγγε μὲ λύσσα τὰ δυό της χέρια μὲ τὰ μεριά της κι ἔλεγε συγχρόνως προσευχή.

Ἄρχιζε νὰ γέρνει πρὸς τὰ δούσιω. Ἐγερνε ἀργά, ἀργά. Ξαπλώνετο. Ξέμπλεκε τὰ μαγκανομένα χέρια της, ἀγκαλιάζε τὸν ἀγέρα καὶ τὸν φιλοῦσε. Σύγκορμη βρίσκετο σένα χαροπάλεμα. Ἐνοιωθε πὼς βρίσκετο σένα κρινοστόλιστο κρεββάτι καὶ τὴν φιλοῦσαν χρυσοπλούμιστες πε-

ταλοῦδες. Κι ἐσπάρασσε μέσα σένα ὑστερικὸ μεθύσι, νομίζοντας πώς γύρω της πετουσανε ἀναπνοὲς ἄγγελων γιὰ ἄγγελοι ποὺ γύρευαν νὰ φιλήσουν τὸ σῶμά της. Ἐνα ὑστερικὸ γέλιο σπάραζε τὴ σιωπὴ τῆς κάμαρης μὲ μιὰ κόκκινη ρομφαῖα. Λιγοθύμισε...

.....

Οἱ Θωρακισμένοι καβαλλάριδες ἔσπειθαλικεύαντε τὰ ἄλογά τους. Καθένας εἶχε κι ἔνα ἰδιαίτερο χάρισμα. Τὰ ἄλλοα ἀνυπόμονα χλιμίντριζαν καὶ χτυποῦσαν τὴ γῆς. Οἱ φωνὲς τοῦ περιμαζομένου λαοῦ ἀχούσανε σᾶ βουητὸ κύματος ποὺ ἔσπειται στὰ βράχια. Λιγερόκορμοι οἱ καβαλλάριδες βάδιζαν, δ ἔνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἀποτελοῦσαν μιὰ φειδίσια γραμμή. Στὸ ἀριστερὸ χέρι κρατοῦσαν τὸ κοντάρι. Ἡ σιδερένια μύτη των ἀστραφτε. Μιὰ μικρὴ κορδελίτσα πετοῦσε στὸν ἀγέρα. Καθένας στὴ κορδελίτσα τοῦ κονταριοῦ του εἶχε καὶ δικό του χρῶμα. Ἀλλος ἔφερνε κόκκινη λουρίδα, ἄλλος πράσινη, ἄλλος βένετη, ἄλλος κίτρινη. Τὰ κράνη τους στραφτοκοποῦσαν στὸ χάϊδεμα τῶν ἀχτίνων τοῦ ἥλιου. Τὰ κοντάρια ποὺ ἀλλονῶνε ἦσαν μαῦρα κι εἴχανε πάνω τους χαραγμένα φείδια γιὰ δράπιους κι ἀλλονῶνε γυάλιζαν ἦσανε κρεμασμένα ἀπὸ τοὺς ὅμους των. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ δυὸ τρύπες τῆς προμετωπίδας σπιθυδοβούλουσαν τὰ μάτια τους.

“Ολοι μὲ μιὰ σκέψη, ὅλοι μὲ τὸν ἴδιο φλογερὸ ἔρωτα στὴ καρδιά περπατοῦσαν γιὰ νὰ πᾶνε σένα Θρόνο πορφυρόχρυστο. Ὁ θρόνος βρίσκετο πάνω σὲ μιὰ ἔξεδρα ποὺ τὴν εἴχανε περιτριγυρισμένη ἀρχοντοπούλες. Καθισμένη βρίσκετο, ἡ πρηγκιποπούλα Μαργαρώνα Ἀκομητάτου.

Κι ἡ μακριὰ σειρὰ ποὺ σχημάτιζαν οἱ λεβεντονιοί, βάδιζε, ζυγοῦσε σὰν φεῖδι, πρὸς τὴν ἔξαίσια πρηγκιποπούλα.

Μένα χαμόγελο δέχετο ὅλους τοὺς λεβεντονιούς. Ἀπλωσε τὸ κρινοδάγτυλο χέρι της κι δ σιδερόφραχτος καβαλάρης ἔκαμνε μιὰ βαθειὰ ὑπόκληση γονατίζοντας. Σηκώνετο. Προχωροῦσε δυὸ βήματα κι ἔπερνε τὸ χέρι τῆς πρηγκιποπούλας Μαργαρώνας. Τὸ ἔφερνε στὰ πυρά του χείλη καὶ τὸ φιλοῦσε. Ἐτσι ἔκαμναν δύδοντα καβαλλάριδες.

“Ἄρχισε τὸ κονταροχτύπτημα.

“Ο ἔνας σκότωνε τὸν ἄλλο, σπίθες βγαίνανε ἀπὸ τὰ

κεφάλια του ποὺ τὰ χτυποῦσε τὸ κοντάρι. Ὁ ἔνας σκότωνε τὸν ἄλλον στὸ τέλος σκοτώθηκαν ὅλοι. Τὸ αἷμα τῶν λεβεντονιῶν γέμισε τὸ χῶρο τοῦ κονταροχτυπήματος. Κανεὶς δὲν ἔζησε, κανεὶς, γιὰ νὰ πάρει γυναικα του, τὸ δῶρο τῆς νίκης, τὴ Μαργαρώνα Ἀκομηνάτου. Κι ἡ πριγκηποποῦλα ἔμεινε τώρα μὲ βαρειὰ λύπη στὴ καρδιὰ βλέποντας τὰ πνεύματα τόσων καβαλλάρηδων. Πόσο θάμελε καὶ κείη νὰ πεθάνει !

Μὰ ὅχι !

Κάποια ἐλπίδα ποὺ μποροῦσε αὐτήν νὰ ἀγαπήσει κάποιος καβαλλάρης πετοῦσε μὲς τὸ μυαλό της.

Οἱ καβαλλάρηδες κιτόντουσαν ὅλοι πεθαμένοι.

Τὰ μαῦρα κι ἀσπρα ἀλογά τους χτυποῦσαν κάτω στὴ γῆς μὲ τὰ ποδάρια τους.

Ἡ πριγκηποποῦλα ἀρχισε πάνω ἀπὸ τὸ βασιλικό της θρόνο νὰ κλαίει. Βλαστημοῦσε τὴ μοῖρα της ποὺ θέλησε νὰ σκοτώσει τόσους νιούς. Κανεὶς δὲν ἔμεινε γιὰ νὰ πάρει γιὰ γυναικα του τὴ Μαργαρώνα Ἀκομηνάτου. Στὸ στῆθος τῆς ἀρχιζε νὰ νοιώθει κάποιο βάρος. Ἡταν τόσο βαρύ, τὴν τραχοῦσε τόσο πολὺ πρὸς τὴ γῆς, ποὺ θαρροῦσε πῶς θάνοιγε ἡ γῆς γιὰ νὰ τὴν καταπιεῖ. Μάλιστα.

Μποροῦσε νάνοιξῃ ἡ γῆς νὰ τὴν καταπιεῖ ἀπὸ τὸ βάρος ποῦχε τὸ στῆθος της. Ὁμως δὲν ἥθελε. Ἡθελε νὰ ζήσει, νὰ ζήσει. Δὲν ἥθελε ἐκεῖνα τὰ σκοτάδια, δὲν ἥθελε ἐκεῖνες τῆς πελιδνὲς μορμές τοῦ ἄδη. Ἐτρεμε ὁ λογισμός της θωρῶντας τῆς κάτασπρες σὰν ἀλαφρὰ σύνεφα γυναικες. Ἐκεῖνα τὰ φείδια τὰ παρδαλὰ ποὺ κουνιόντουσαν πάνω στὶς φάκες της, σφυρίζοντας, ἐκεῖνα τὰ μάτια τους ποὺ φαινόντουσαν σὰ νὰ λιγοθυμᾶνε. Ἄχ, πόση φρίκη, πόσοι τρόμοι σόλα αὐτά ! Κι ὅταν ἐκεῖνοι οἱ αἰῶνιοι κατέδικοι τοῦ ἄδη ἀπλωναν τὰ χέρια τους τὰ φείδια πάλευαν πιὸ θὰ πρωτοδαγκοῦσε τὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλά τους. Τὰ μάτια τους θολὰ τόσο ποὺ λές κι ἔχουν χιλιάδες χρόνια νὰ δοῦν τὸ φῶς. Ἀπαίσιο, ἐρεθύδικο σκοτάδι ! Τρομαχτικὲς πελιδνὲς μορφὲς τοῦ ἄδη !

Ἄγγομαχοῦσε.

Ἡ πριγκηποποῦλα ἀγγομαχοῦσε καὶ τὸ μαζεμένο γύρω της πλῆθος γελοῦσε. Τὰ μάτια γέμιζαν ἀπὸ μαργαριτάρια ποὺ κυλοῦσαν πρὸς τὴ γῆς. Τὸ βάρος στὸ στῆθος της τὴν ἔκαμνε νὰ καμπουριάζει. Γινότανε καμποῦρα σὰ χι-

λιόχρονη γοητία. Τὸ βάρος τραβοῦσε τὸ πρόσωπό της, τὸ υφέας. Τὰ μάγουλά της ζάρωναν χλωμιασμένα. Τὸ ἀπαίσιο βάρος στὸ στῆθος της τὴν πίεζε.

Ἄγγομαχοῦσε. Θέλησε νὰ φωνάξει, βοήθεια, μὰ ἡ ντροπὴ δὲν τὴν ἄφινε. Τὸ βάρος τὴν πίεζε πιὸ πολὺ στὸ στῆθος. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἔνοιωθε πὼς θάνοιγε ἡ γῆς. Ἔνοιωθε τὰ πόδια της νὰ τρέμουν θαρόντας πὼς βρίσκετο στὰ κεύλη κανενὸς γκρεμνοῦ. Ἄγγομαχοῦσε.

Ἐφερε τὰ κοκκαλιάρικα χέρια της στὸ στῆθος. Ἔπιασε τρέμοντας μαντὰ τὰ βυζιά της, κι ἀρχισε νὰ τὰ πιέζει μὲ δση δύναμη ἔβρισκε ἀκόμα μέσα της.

Τὸ πλῆθος γύρω της εἶχε στήσει χορό. Τραγουδοῦσε καὶ χόρευε, ἔλεγε τραγούδια ἀναίσχυντα. Ἡ ντροπὴ τὴν ἔκαψε ἀκόμα πιὸ πολὺ νὰ ὑποφέρει. Ἡστε μιὰ στιγμὴ ποὺ τὰ χέρια της ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ δύναμη. Νόμισε πὼς ἡ γῆς ἀρχισε νὰ σθονρᾶ. Γύρισε τὸ βλέμμα της στὸν οὐρανὸν μὰ αὐτὸς φαινότανε σὰ καμιὰ κούπα κρασιοῦ ἀναποδογυρισμένη γεμάτη ἀπὸ μελανιασμένο αἷμα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔσταζε πάνω της ὁ οὐρανός.

Ἐτρεμε.

Ἐκαμε ἔνα βῆμα. Ἔπεσε.

Ο ψρόνος κατρακύλισε ἀπὸ πάνω της. Ο λαὸς γύρω της οὔρλιαζε σὰ δαιμονισμένα πνεύματα της κόλασης.....

Ἡ Μαργαρώνα μισάνοιξε τὰ σφαλιστὰ φλέραρά της. Εἶδε τὸ καντήλι νὰ τρεμοσθύνει κοντὰ στὶς βυζαντινὲς παναγιὲς ποὺ θαρεῖς καὶ τὰ μάτια του ἥσαν δακρυσμένα.

Ἡ παναγιὲς ἡ χλωμὲς τὴν βλέπανε. Εἶχε σόλο τὸ διάστημα τῆς ὑστερικῆς λιγοθυμιᾶς της κυλίσει καὶ βρίσκετο ἀκριθῶς κάτω ἀπὸ τὶς εἰκόνες.

Ἡ κάμαρά της εἶχε πάρα πολὺ σκοτινιάσει.

Ἀνάσανε, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔφερε στὸ καταδρωμένο κούτελό της. Θυμότανε πὼς εἶχε δεῖ κάποιο τρομαχτικὸ βραχνᾶ. Θυμήθηκε ἀκόμα πὼς εἶχε ἀρχίσει κάποια προσευχὴ στὸν Ὁσιο Λουκᾶ. Σηκώθηκε, πῆγε στὴ ψηφιδωτὴ εἰκόνα καὶ τὴ φίλησε. Ο νοῦς της τῆς ἔφερε πάλι τὸ φριχτὸ δράμα. Μιὰ σκέψη σέουροῦσε μπροστά της... Εἶχεν ἀμαρτήσει.

Σκέφτηκε πὼς θάταν δυνατὸ νὰ ξοφλήσει τὴν ἀμαρτία

της. Θέλησε νὰ δείξει τὸ κορμί της γιατὶ αὐτὸ ἥτανε ἡ αἰτία τῆς φριχτῆς ἀμαρτίας. Κι ἀμέσως ἀρχισε νὰ φιλᾶ μὲ ὑστερικὴ θέρμη τὸν Ὁσοιο Λουκᾶ. Πήρος ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζακι μιὰ σύνοψη. Τὴν ἄνοιξε κι ἀρχισε νὰ διαβάζει τὸ ἀπολυτίκιο τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

Ἄπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔφερνε τὰ μάτια της στὴν γωνιὰ ποὺ βρισκόντουσαν οἱ παναγιές, ἔπειτα στὸν Ὁσιο Λουκᾶ. Τέλιωσε τὸ ἀπολυτίκιο. Ξεφύλισε καὶ βρῆκε τὸ τροπάρι τῆς Κασιανῆς. Ἀρχισε νὰ ψάλλει.

«Κύριε, ἡ ἐν παλλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή...» Ἡ φωνή της ἀπλώνετο σὰν ἀργὸ βυζαντινὸ μουσικό. Πά... βοῦ... γά... δί...

Κυλοῦσε τὰ μυστικὰ ἀργὰ νερά της ἡ φωνή της στὴ βυζαντινὴ κάμαρά της. Τὰ δάκρυα μετάνοιες, γιὰ τὴν ὑστερικὴ ἥδονή, στάζανε σὰ βραδινὸς ἀποσπερίτης καὶ βρέχανε τὰ χλωμὰ κοκκαλιάρικα μάγουλά της.

Ἄπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἡ ἀνάσα της ἀκούνετο σὲ βραδινὸ ἔξεψυχισμα σεπτεδριάτικου σούρουπον.

Ἡ φωνή της ἀπλώνετο σὰν ἀργὸ βυζαντινὸ μουσικὸ πὰ... βοῦ... γά... δί... μέσα σὲ σκοτινὴ ἀπὸ μενεξεδὶ βράδι βυζαντινὴ ἐκκλησιά.

Ἄπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σηκώνετο καὶ φιλοῦσε τὴ ψηφιδωτὴ εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ μὲ μιὰ θρησκευτικὴ ἀνατοχῆλα πάνω στὰ χείλια της.

Τελείωσε τὴ προσευχὴ της. Ἡ ἀμαρτία εἶχε φύγει ἀπὸ μπρός της σὰν πρωΐνὴ πάχνη ὅταν ὁ ἥλιος βγεῖ. Ἔγαλε τὰ φουστάνια της καὶ γδύνετο γιὰ νὰ κοιμηθεῖ στὸ σκληρὸ κρεβάτι της.

ΑΛΗΤΗΣ ΖΑΙΛΙΧΑΣ